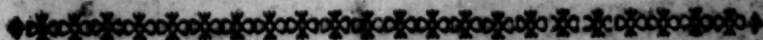

DISSERTATIO MEDICA,

INAUGURALIS,

DE

ERYSIPELATE.

22

RECEIVED

THE SECRETARY OF THE

NAVY DEPARTMENT

WASHINGTON

DECEMBER 10 1891

TO THE SECRETARY OF THE

NAVY DEPARTMENT

FROM THE SECRETARY OF THE

NAVY DEPARTMENT

WASHINGTON

DECEMBER 10 1891

TO THE SECRETARY OF THE

NAVY DEPARTMENT

WASHINGTON

DECEMBER 10 1891

TO THE SECRETARY OF THE

NAVY DEPARTMENT

WASHINGTON

DECEMBER 10 1891

DISSERTATIO MEDICA
INAUGURALIS,

D E

ERYSIPELATE.

QUAM,

ANNUENTE SUMMO NUMINE,

Ex Auctoritate Reverendi admodum Viri,

D. GULIELMI ROBERTSON, S.S.T.P.

ACADEMIÆ EDINBURGENÆ Praefecti;

NEC NON

Amplissimi SENATUS ACADEMICI consensu,

Et nobilissimae FACULTATIS MEDICÆ decreto;

PRO GRADU DOCTORIS,

SUMMISQUE IN MEDICINA HONORIBUS AC PRIVILEGIIS

RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS;

Eruditorum examini subijcit

ROBERTUS SMITHWICK,
HIBERNUS,

Id autem, quod *Εγερσιπelas* vocari dixi, non solum vulnere supervenire, sed sine hoc quoque oriri consuevit, atque interdum periculum magnum adfert; utique, si circa cervicem aut caput constitit. *Celsus, Lib. 5. Par. 33.*

Ad diem 12. Septembris, hora locoque solitis.

EDINBURGI:
Apud BALFOUR et SMELLIE,
Academiae Typographos.

M,DCC,LXXXVII.

Viro eximio, eruditissimo,

HENRICO CULLEN, M.D.F.R.S.Ed.

Nosocom. Reg. Edin.

Medico,

Artem salutiferam feliciter excolenti,

Qui plurima beneficia in me,

Per omne tempus,

Quo studiis medicinae,

In hac Academia Alma,

Incubuissem ;

Vine estate, Washington

HENRICO CULLEN, M.D. R. S. E.

Notary

Notary Public for the State of Virginia

JOHN W. L. O. Y. D.

Notary

Notary Public for the State of Virginia

Notary Public for the State of Virginia

Notary Public for the State of Virginia

Notary Public for the State of Virginia

Notary Public for the State of Virginia

Notary Public for the State of Virginia

Notary Public for the State of Virginia

Notary Public for the State of Virginia

Notary Public for the State of Virginia

Notary Public for the State of Virginia

Notary Public for the State of Virginia

Atque

R O B E R T O D O B B Y N,

Nec non,

T H O M Æ L L O Y D,

Armigeris,

✱ Juris consultis, urbis Limerici, huic,

Et

Waterfordiae, illi

Merito propaetoribus ;

Hoc opusculum,

Animi quidem grati,

Et summae observantiae,

Testimonium,

Sacrum esse voluit

A U C T O R.

JOHN D. O'BRYEN

THOMAS J. O'BRYEN

General and Special Agents

W. J. O'BRYEN

Phone 1111

Fluorocarbon

Fluorocarbon

Fluorocarbon

Fluorocarbon

DISSERTATIO MEDICA

INAUGURALIS,

DE

ERYSIPELATE.

HUJUSCE quum morbi, tametsi saepe occurrentis
usui, saepeque etiam mortem afferentis, haftenus
natura parum comperta est; quumque medicae peritissimi
artis, diversis temporibus, investigationem prosequi dig-
nati sunt, qua de causa, et ipse de eodem pauca explicare
statui; quidquam autem, vel penitus novum, vel certum,
me allaturum vix affirmare audeo.

Duo in genera inflammationem externam divisit egre-
gius noster Professor Cullen, quorum alterum *Phlegmone*,
alterum *Erythema*, vocatur; et quo utriusque externa fa-
cies inter se diffidat, accuratissime in Synop. Nosol. Me-
thod. definit; nempe,

A

Phlegmone

DE ERYSIPELATE.

Pblegmone rubore vivido; tumore circumscripto, in fastigium plerumque elevato, saepe in apostema abeunte; dolore saepe pulsatili •.

Erythema colore rubicundo, pressione evanescente; ambitu inaequali, serpente; tumore vix evidente, in cuticulae squamulas, in phlyctaeas vel vesiculas abeunte; dolore urente †.

Quod ad Erythema observavit idem auctor ‡, nomen Erysipelas ei, apud medicos scriptores, plerumque impostum. Censet autem, et, ut ego existimo, nec falso, quum Erythema in duo discedat genera, sua nomina singulis tribuenda. Utrorumque revera facies externa eadem, sed prout partes systematis reliquas plus minusve afficiant, possunt distingui: Altero in exemplo, affectio solummodo localis est, nulla systematis praecedente affectione generali orta, sique eo inclinare in ejus progressu videretur, sicuti in localibus caeteris inflammationibus, pulsus frequentiores reddendo, aliaque febris symptomata inferendo, plerumque fit. Erysipelas autem, initio, systema afficit totum; corpus, scilicet, febre ei, quae Exanthemata solet praecedere, haud absimili, corripitur; neque Erythema, nisi talis febris aliquamdiu substiterit, in cutis superficie patescit, et cum febre, ex qua nasci videbatur, quodammodo conjuncta, cursum suum conficit. Huic exemplo, Prof. Cullen, Erysipelatis nomen solum tribuendum, at illi alteri, nomen Erythematis constanter imponendum, judicat.

Duo

• Syn. Nos. Meth. Cull. G. VII. Spec. I.

† Ibid. Spec. II.

‡ Vid. Prim. Lin. CCLXXIV.

Duo exempla, quae supra memòravi, haud facile, aut certo discerni posse, nemo inficias ibit ; in plurimis autem accuratissime licet, quod cum evenerit, haud parum scientiam medicam promovebit, si aliud alio nomine distingueretur.

Proposito ita explicato definitoque, de Erysipelate stricte ita dicto, differere consilium est ; nec ad rem mihi fore videtur, ut varia nomina, vel vetera vel recentiora, quibus appellatum, annotarem, quum, singula Erythemati, et Erysipelati communia fuisse, satis constat. Quare, definitione Culleni prius exscripta, ad phaenomena morbi, pro virili parte, describenda progrediar.

D E F I N I T I O.

Synocha duorum vel trium dierum, plerumque cum somnolentia, saepe cum delirio.—In aliqua cutis parte, saepius in facie, phlogosis Erythema*.

HISTORIA MORBI.

Morbus plerumque cum horrore ingreditur, cui calor cunctaque pyrexiae symptomata succedunt. Vomitus frequenter, et fere semper somnolentia, et necnon coma,
eum

* Syn. Nos. Meth. Cull. G. XXXI.

4 DE ERYSIPELATE.

cum comitantur. Pulsus semper frequens, et plerumque durus et plenus.

Cum haec symptomata duos, tres, vel ad summum, quatuor dies obtinuerint, Erythema, in quadam superficie corporis parte, jam exoritur, et omnia signa, in definitione praemissa, assumit. Cursus tamen et finis eruptionis, pro parte affecta, differunt, ut postea memorabo. Quasvis partes nimirum molliores, brachia tamen, et plerumque crura, mammasque mulierum, et praecipue faciem utriusque sexus, invadit. Quoniam proximo memorato ab exemplo maximum instat periculi, ea de causa, de hoc praecipue differtendum est. Prius, tamen, quam initium faciam, pauca in aliis partibus de progressu Erythematis narrare haud supervacaneum erit.

Cum aliquam partem brachiorum crurumve occupaverit, a primaria sede, ultro citroque plerumque vagatur, donec cutis totius membri rubore et calore suffusa fuerit: Sed in primaria sede, praeter Erythema superficialium, pars subtendens quadam phlegmonica inflammatione afficitur, atque saepissime morbus universus in abscessum quendam in ea parte, lente ad suppurationem vergente, unde ulcus sanatu semper operosum, desinit. Hic autem cursus communis Erysipelatis phlegmonodaei, ita appellati, quod inferiora vulgo adoritur extrema.

Erysipelas, cum mammas mulierum invaserit, eadem phaenomena, ac Erythematis, exhibet; mamma tamen tota multum duritiei acquirit, inde et dolores ad axillam pertendunt; et, sicuti in membris, affectio phlegmonica etiam supervenit, quae in suppuratione eodem modo terminatur.

Tam

Tum demum faciei Erysipelas describendum est: Febris talis, symptomatibus autem magis violentis, qualis supra memorata fuit, fere semper praecedit. Somnolentia, stupor, et coma gravius, simul cum dilirio quodam, majus plerumque hic urgent. Erythema initio punctum tantum, vel in aure vel in radice nasi, occupat; unde rubor paulatim vagatur, dum totam per faciem diffusus fuerit. Imo nonnunquam inter capillitia ascendit, et identidem ad collum subsidet; notatu tamen est dignum, ut primam reliquerit sedem, simul ac majorem faciei partem pervaserit. Cum rubor a parte primum correpta discesserit, tumoris aliquid, aut faciei turgescencia sequitur, quae tanta, ut palpebrae nonnunquam penitus claudantur. Nec quidem praetermittendum, quod tumores earum partium suppurare, pusque continere, saepe observati fuerunt. Porro speciatim observandum est, quod cum rubor tumorque, ut supra memoravi, super faciem vagentur, humor, eodem tempore, in superficiem ejus in conspectu datur; hicne sit nihil aliud, nisi mera exsudatio, pro certo minime habetur; procul dubio, tamen, ex vesiculis ibi conspiciendis aliquando oritur. Istaе, scilicet, magnitudinis diversae, quaedam columbini ovi, eruptionem totam pervadunt, et subflavam tenuem materiam, quae aliquando emittitur, includunt: cutis infra, admotum quasi vesicatorium fuerat, mucoso quodam humore cooperta, relinquitur. Hoc in totam inflammata partem obtinet, cumque, morbo terminato, aer mucum exsiccet, faciem squamulis et crustis obductam commonstrat. In quibusdam exemplis, quibus erumpunt vesiculae ampliores, fluida emittunt, cutemque, ut jam observavi, quasi mucove-latam relinquunt, nonnunquam sit, ut haecce materies
atrum

atrum et lividum colorem induerit, gangraenae haud multum dissimilem, (quae revera quidem, quamvis rarissime, accidere potest), hicce vero lividus et color subniger, teste Professore nostro, tantum ad mucosam materiam, in cuticularem superficiem diffusam, penetrat.

Hucusque progressum affectionis Erythematicae in facie secutus sum: morbi autem in historia, feбри, ex qua eruptio nascebatur, nullam intermissionem fuisse, addere oportet; neque, eruptione facta, gradu fere ullo mitescere, sed totum ejus decursum, supra descriptum, comitari. Immo febris saepissime, simul gravioribus cum symptomatibus, comate praecipue et delirio, crescit, septimoque, nono, undecimove die apoplexiam creat. Hic eventus exitialis, translationi morbi a superficie interiores ad partes, a facie, scilicet, ad cerebrum, vulgo attribuitur; et res fortasse se ita habeat. At, Doct. Cullen, se nunquam a facie inflammationem recedere vidisse, observavit, dum, ea causa, cerebrum afficeretur; in unoquoque autem exemplo, dum affectionis cerebri symptomata sese ostenderent, inflammationis progressum in ore nunquam retardari visum; immo quidem aliter; censetque, quoniam haecce signa, ineunte morbo, saepe apparent, et affectionis cursum externae committantur, injuriam cerebri, non ad metastasin, sed communicationem simul affectionum existentium esse referendam.

In Erysipelatis historia, affectionem externam maxime esse mobilem, adeo ut aliquando prima sede discedat, animadvertere oportet, et jam tum, vel confestim, novam, nonnunquam procul remotam, occupat. Hac de causa, scriptores Erysipelatis translationes ab internis ad partes externas, et e contrario, annotarunt, quae tamen, etsi credenda,

DE ERYSIPELATE

credenda, in hisce regionibus rarius, quatenus egomet saltem vidi, quam in plagis meridionalibus, certe eveniunt. Quamobrem, de conditionibus, aut eventibus talium occurrentium, composite differere in me non est.

DIAGNOSIS.

Multa diagnostica enumerare symptomata, quo differentia inter erysipelas aliosque morbos magis in aperto sit, supervacaneum fore, nemini latet.

A febre phlegmonica sequentibus rebus distingui potest. In Erysipellate, somnolentia, vel coma, febris adjungi solet, quorum utrumque phlegmonica abest. Febris in Erysipellate primaria est; et affectionem localem antecapit; at contra, phlegmonica febris est solum symptomatrica, et plerumque tempori exortus phlegmonis convenit. Si quid autem dubii de febris natura adhuc relinqueretur, varia externarum phaenomena eruptionum, sicut Prof. Cullen in Methodicae Nosologiae accuratissime designavit Synopsi, rem demum manifestam efficient.

Erysipelas a specifica contagione oriri existimatum fuit; sed huic sententiae compluria sunt adversa: A singulari acrimonia in ipso corpore genita, et in superficie cutis verae deposita, oriri verisimilius est. At febris tamen phlegmonica, aut ipse Phlegmon, vix, quidem ne vix, hujuscemodi acrimoniam, quasi causam, agnoscit.

Hic morbus facile a Rubeola discriminari potest, non solum tussi, aliisque symptomatis insignibus febris morbillosae

losae conjunctis, verum etiam forma distincta papularum, earumque universalitate totum super corpus in rubeola, cum in Erysipellate semper eruptiones coalescunt, et quodammodo partem in corporis particularem relegantur.

Erysipelas a Scarlatina iisdem notis, quas jam descripsi, distingui potest, et maxime hujus rubore, qui nunquam admodum eminens in superficiem, sicut Erysipelatis fit.

CAUSÆ REMOTÆ.

Quidam apud antiquos medici haud obscuro nomine, acri biliosoque humori, in massa sanguinis diffuso, Erysipelas ascribebant. Recentiores, tamen, qui rectius, tum ex factis a seipsis observatis, tum pristinorum ex temporum incorruptis monumentis, disceptavere, in longe alias sententias de hoc, juxta ac multis aliis morbis, ire statuerunt.

Causae generaliores hujus morbi remotae, sicut ego existimo, ad duo, quae sequuntur, capita reduci possunt.

1mo, Ad causas, quae Erysipelaceam acrimoniam in corpore generare videntur.

2do, Ad eas, quae operationem, aditum ad superficiem et, sub speciali cuticulae parte, accumulationem promonent.

I. Quae materiam augere acrem videntur, ex qua Erysipelas generari solet, sunt,

DE ERYSIPELATE.

99

1. In victu errores, quales praesertim ad intemperantiam spectant, quique quodammodo totum systema, praecipue autem organa, quae in conquoquendo versantur, debilitant; hinc vires assimilantes nocentur, acresque humores generantur.

2. Frequens et immodicus liquorum spirituosorum usus, modo ei haud dissimili, ut opinor, quem proxime memoravi, agentium, certeque multum materiae acris in sanguinem inducentium.

3. Evacuationes naturales suppressae, quales nimirum perspirationis urinaeque, quibus systema acris ab humoribus, qui perpetuo in eo gignuntur, expurgari debet.

4. Ulcerum exsiccatio, quae diu obtinuissent, et acri humori exitum praebuissent; ad quod etiam referenda artificialium exsiccatio evacuationum, nempe setaceorum et fonticulorum, quae, ut quoque diu permanerint, haud parum acris humoris emisisse ducantur.

5. Morbidarum repulsio eruptionum a corporis superficie, quae, ab materia acri, ibi latente, pendere, et desquamationis variis in modis abire, conjiciantur.

6. Diuturna sub ardoribus Solis habitatio, quae, et acrimoniae perpetuo in corpore generatae incrementum promovet, et, ut existimetur, acrimoniam peculiarem praeterea multoties creat.

7. Quidam morbi, qui semper ex acrimonia in systemate existente, ut scorbutus, syphilis, cancer, &c. pendere videntur.

II. Hae sunt forsitan praecipuae causae, acrimoniam generis praesertim Erysipelacei, quae efficiunt; res autem, quae hanc acrimoniam activam reddant, sequentes esse videntur;

1. Irritabilitas totius systematis praeter ordinem aucta in quibusdam hominibus, atque, hanc ob causam, morbus Erysipelas ex animi pathematis saepe exoritur.

2. Corpus per occasionem multopere irritatum, ideoque quicquid systema supra modum calefactum incitatumve reddit: Et hoc in modo, nimis in balneis calidis commoratio diuturna, vel sub ardore etiam Solis, Erysipelas produxisse reperta fuit.

3. Systematis plethoricus status, tum ex pleno victu et vita sedentaria, cum ex naturalium evacuationum sanguinis suppressione, ut in mulieribus catameniae, aut ex sanguinis jactura usu contracta, ut fluxus haemorrhoidalis, vel haemorrhagiae cujusvis in alterutro sexu.

4. Erythema superficiem corporis afficiat, si quid acrius adhibeatur; at, num talia externe admota, symptomata Erysipelati exanthematico propria exhibere possunt, quaestio est perobscura et solutu difficilis. Celeb. noster Professor hoc evenire posse opinatur, quipote Erysipelas faciei, vesicatorio pone aurem admoto, cum singulis symptomatis procedere ipse vidit: Hoc autem tam rarissime occurrit, ut vix pro certo affirmare potest, Erysipelas, proprie ita dictum, quidquam acrius externe adhibendo, commovendum esse.

Si quando Erysipelas, aut saepe ex contagione oriatur, ut inquirerem, res ipsa admonet. Rem sese habere, complures medici ita censuere et affirmarunt: Mihi tamen maxime in incerto habetur; publice enim grassari rarissime videtur, quum exempla sporadica satis multiplicantur. Professori Cullen, decem per cursum lustrorum, plurima hujus morbi exempla occurrebant, et quorum unumquodque in familiis privatis, quod ei videndi copia erat, unicum

tum solum afficiebat ; neque contagio impertiebatur, commeatus etsi sanos inter et aegrum et liber et, frequens erat.

In Nosocomiis tamen, Erysipelas, quod unum initio affecerat, multis aliis intra eisdem parietes, evenit communicatum fuisse. Inde num deducendum hanc esse contagionem cui aliarum contagionum vis specificarum inest, quaeque in more solito eandem vim exserit, an morbum, suis cum conditionibus, ab rebus externis applicatis, ideoque ex effluviis in locis clausis, neque perflatis, ab aegro Erysipelatis exhalatis, et adstantibus transvectis, ortum esse, in medio relinquam.

Addere tamen opus est, si Erysipelas a peculiari contagione pendeat, eodem modo, quo fere reliquae contagiones specificae haudquaquam operari, i. e. semel tantum in vitae decursu quemvis afficere posse. Erysipelas, enim nemini latet, eundem saepe, dum vivitur, affecisse. Quare documenta ampliora magisque manifesta erunt necessaria, quibus epidemica contagiosa natura, inter homines quodam intervallo disjunctos, confirmetur.

CAUSA PROXIMA.

Haec, quatenus ad externas facies pertinet, a causa inflammationis in genere, ni fallor, nihil omnino differt, nempe, sanguinis impetus auctus in partis vasis affectae, ab actione adaucta hisce in vasis excitata. Quum tamen haec, a congestione ista vasa obtinente, vel ab acrimonia applicata, exoriat, prior, ut opinor, plerumque phlegmonis,

monis, posterior autem, fere semper Erythematis Erysipelatosi causa est. Quoniam observavimus toties acrimoniam admotam Erythema gignere, non dubitandum, quin Erythema in Erysipellate occurrens, ab acrimonia inducta, vel in systemate procreata, pendet. Haec acrimonia initio febrem gignit, et postea, in cutis superficie posita, Erythema edit. Proxima igitur causa inflammationis, quae hic occurrit, est conditio vasorum inflammatoria, quae ab admota acrimonia iisdem inducta fuit; Ita, quamvis, differentiam phlegmonicam inter et Erysipelaceam febrem a causa, constitui, conditionem systematis inductam plerumque esse eandem, medicamentaue eadem applicanda, inficias non ibo. Exempla, tamen, quaedam memorantur, in quibus acrimonia Erysipelas inducens est natura putrida, qua totum systema subputridum redditur. Hujusmodi affectiones, remedia longe alia, quam febris inflammatoria, sibi postulant.

RATIO SYMPTOMATUM.

Pyrexiae symptomata, vel antecedentia, vel, uti quibusdam de exemplis affirmatum est, simul incidentia cum principio et primo localis affectionis exortu, acrimonia, per totam sanguinis massam diffusa, explicari videntur.

Durus, sed praecipue pulsus plenus, a phlogistica diathesi, quae systema obtinet, et quae nimirum, tam acrimonia, quam congestionem potest excitari, procedit.

Rabor,

Rubor, tensio, et turgescencia, quae, ex aliqua parte, occurrunt, ex arteriarum aucta actione, sanguinem in sua extrema propellentium majore copia quam facile transmitti potest, oriuntur.

Doloris sensus neque pulsatilis, neque pungens, quia vascula affecta, propter exilitatem, plenam pulsationem minime admittunt; sed sensus quasi exurens, sicuti in aliis exemplis, quibus acrimonia obtineat, ab acri materia effusa, nervos delicatissimos irritante in superficie cutis, oritur.

Somnolentia, coma, et delirium, praesertim quae Erysipelas faciei comitantur, connexionem externam inter et internam capitis vasa, quia rami ejusdem stirpis, explicanda; ideoque acrimonia, alicui parti admota, communi etiam trunco stimulo sit, et ea de causa sanguinis impetum in universis ramis augeat.

Quamobrem alia corporis pars facilius alia afficiatur, vel cur Erythema, in una parte potius, quam tota superficie, appareat, quibusdam praedisponentibus, etsi parum cognitis, rebus, in parte affecta, jure fortassis attribuitur. Receptus sanguinis solitus in ruboribus, ineuntibus sudoribus, et in omnibus morbis, quibus eruptiones obtineant, quodammodo rationes praebet, cur faciem potissimum Erysipelas invadat.

Quod Erythema a primaria sede ad vicinas partes vagatur, tenui acrique fluido sub cuticula serpenti attribuitur.

Cum fluidum ejusmodi in uno accumuletur loco, nec ita ad vaporem redactum, ut per cuticulam transire possit, tantum accumulari oportet, quantum eam a cute vera separare sat erit, et eo vesiculae fiunt.

Si

Si hoc in partibus eveniat, ubi cutis vera, sicuti in palpebris, est maxime tenuis, materia in texturam cellularem penetrat nonnunquam, ibique in pus convertitur.

Cum Erythema aliquam crurum partem invadat, cumque simul suppurationes sub cute adsint, hae, ni fallor, acrimonia Erythematica cutis substantiam irritante, et in superficie interna inflammationem et materiem in pus convertendam generante, explicandae. Quod ex his suppurationibus ulcera maligna oriantur, misturae materiei mutabilis, et partim non mutabilis, in pus sincerum, nimirum attribuendum est.

EVENTUS MORBI.

Quum cerebri affectiones in unoquoque morbo plus vel minus periculi sequitur, sic etiam in hoc. Inde, Cullen, inter alios, teste, discimus hujus morbi eventum a statu symptomatum, perinde uti denotant ejus organi affectiones, praevidendum esse. Si coma et delirium initio morbi sese ostenderint, sique tum admodum sint gravia, summum periculum est metuendum; quippe in morbi progressu saepe augentur, et aeger ex apoplexia moritur, ut jam in historia memorabatur. Si vero, nec delirium, nec coma adesset, febrilium symptomatum vis, brevi post eruptionem, dilabitur, usui remediorum cedit aptorum et regiminis, hincque parum periculi ex morbo metuendum est.

Si

Si putredinis signa (quod nonnunquam fit), Erysipelas comitantur, eventus in incerto habebitur, perinde ac impetus, aut vis putredinis sint symptomatum. Morbi exitus etiam erit dubius, cum affectio Erythematica primariam sedem relinquere, et ad alteram vitae utiliore transferri velle, videatur.

Denique, hunc morbum tantum periculi sequi habetur, quantum aliorum morborum superveniat, unde vitiosam affectionem humoribus aut solidis corporis communicatam existimaretur. Hujusmodi sunt, scrophula, scorbutus, siphilis, et, ut nonnulli putant, cancer. Constitutio exquisitum irritabilis, super quam actio inflammatoria nonnunquam vires suas acerrime exercet, quoque multum discriminis fert; nempe, quae, vitae defecta vi, vastationibus gangraenae in topica affectione occasionem praebeat.

METHODUS MEDENDI.

Cum causa et Erysipelatis proxima, eaque febris phlegmonicae prorsus eadem sit, ut indicationes curatoriae, sicut ego censeo, similes essent, oportet.

Indicatio igitur iusta in morbo, de quo dissero, ea, quae sequitur, esse videtur; scilicet,

Phlogisticam diathesin, quae systema afficiat, submovere.

Systematis

Systematis actio arteriosi violenta compescatur, aut in aliis verbis, phlogistica diathesis, ex aliqua parte, submoveatur, irritantia plerumque corpori admota auferendo, vel saltem minuendo; ad haec evitanda vel moderanda, id, quod vulgo antiphlogisticum regimen appellatum, efficit.

In Erysipellate, igitur, morbo, in quo affectionem valere inflammatoriam creditur, antiphlogistica medicamina, quadantenus et apta et necessaria esse, facile concedetur. Hujusce regiminis administratio in praeceptis, quae sequuntur, observandis, sita est.

Ab quocunque externos movente sensus, quippe quod Systematis actionem ad sustinendam conferat, diligenter cavendum. Impressionum hujusmodi princeps est calor externe admotus, vel corpore in ipso accumulatus.

Cujuscunque ab motu generis, ejus praecipue, quo complures ex musculis ad agendum impelluntur, quum plus minus stimulet, etiam cavendum; eaque positio, quae minime muscularem ad actionem conferre videtur, assumenda. Hic tamen observandum sit, quod positus recumbens vel pronus, hoc in morbo, saepenumero minus aptus; forte enim, cum caput doleat, aeger toties quodammodo erigendus, quoties pati potest. Impressiones, cogitationem, loquacitatem, et mentis agitationes excitantes, rectius evitantur. Ablegentur igitur lux vivida, acuti subitque soni, colloquium absurdum ineptumve, similiaque. At, hoc non obstante, tamen aegroti, delirio superveniente, rebus antea familiaribus mentem intendere, si modo prudentia et solertia fiat, haud supervacaneum esset *.

In

* Vid. Cull. Prim. Lin. CXXX.

In administrando cibo cura etiam adhibenda. Nil nisi quod tenue, facile concoctu, nec acrimoniam generans, nec ad putrefactionem proclive, quo ventriculus vel intestini stimulentur, apte hic convenit. Sitis sensui satisfaciendum, quatenus saltem aegro saluti sit. Liquores blandi et diluentes nimirum in hoc morbo maxime utiles. Primis viis corrupti et acres humores, vel materia faeculenta exhauriuntur, ne quid irritamenti inde oriretur.

Stimulus omnium, hoc in morbo, fere periculosissimus est acrimonia in fluidis existens. Quomodo haec generatur et augetur, sub remotarum causarum capite jam illustratum: modus, tamen, irritationi moderandi, vel ejusdem effectibus obviam eundi, ad hunc locum pertinet. Ubicunque hujusmodi igitur acrimonia, quae vascula irritat, inflammationem sustinetque, certe explorari potest, emolientium usus clare indicatur. Haec, diluentia, blandos liquores, mucilaginosos et olea mitia, complectuntur. Auctor accuratissimus, ingeniosusque, hanc remedium classis commemorans, observationem profert sequentem: 'Minime enim negari potest, humores corporis humani, natura aliquantum acres, variis de causis, interdum majorem atque nocivam adipisci acrimoniam, et quod eodem,' &c. Postea addit: 'In hoc igitur statu perspicuum est, omnes potus tenues et blandos, variasque res oleosas et mucosas, opem esse laturos; omnis enim acrimonia multum diluta, debilior, et tandem iners fit *.'

C

Res

* Vid. Greg. Th. Med. p. 9. 365.

Res oleosae tamen caute adhibendae, praesertim si concoctionis functio aliquo modo imminuatur; quia tunc in ventriculo rancidae fieri aptiores, hincque vim irritamentorum augere.

Altera medicaminum classis huic indicationi accommodata, eas potestates, quae violentam systematis sanguiferi vim, sedativa potentia, diminuunt, complectitur. Earum primum maximeque generale est frigus. Quousque haec vis quasi sedativa frigoris adhibeatur, aut quo in statu rerum, quod ad febrem habitumve corporis, admitti debet, haud satis compertum habemus. Hoc tantum hodie nemini occultum, quod in quibusdam aliis exanthematis frigus, nec frustra, adhibitum fuit.

Ad hoc caput, medicamenta, Refrigerantia appellata, referenda sunt; talia, acida omnigena, et praesertim vegetabilia; sales neutri, ii praecipue, qui alkalina basi gaudent, quorumque nitrum plerumque antepositur.

Quum in hoc, sicuti in caeteris inflammatoriis affectionibus, systema sanguiferum praeter naturam toni, tensionis, et vigoris, gradum possidet, missio sanguinis, ad haec minuenda, multum contulisse semper aestimata. Neque quidem remedium est ullum, quo, hoc consilium, tam efficienter tamque celeriter satisfieri potest. Quantum sanguinis detrahendum, perinde ac symptomatum violentia, pyrexiae praesertim et illorum quae cerebrum affectum denotant, esse oportet. Si turgida sit facies et suffusa, si pulsus plenus et durus sit, et praecipue si coma et delirium urgerent, ad ullum morbi stadium, missio licita sanguinis est. Plerumque tamen praestabit, in calidis praecipue regionibus, ut etiam in hac latitudine
per

per ardores aestivos, parvulum sanguinis uno tempore tantum detrahere, sed operationem repetere, quoties ex symptomatis necessaria esse videatur. Causae natura remotae, aegri constitutio, usus sanguinis amittendi antea in eodem, aliisque morbis, plerumque medicum, quod ad hanc operationem, dirigere, sat erit.

Laxantia et remedia purgantia ad vim atque tensionem arteriosi systematis minuendas optime accommodantur. Haec bifariam, in hoc morbo, operari videntur; *Primo*, Ad intestina humores illiciendo, et excretiones ab arteriis non solum augendo, sed etiam mucosos plurimos folliculos ibi locorum positos evacuando; *Secundo*, Induratas faeces, et corruptos vel acres expellendo humores, qui forte conali adsint intestinali, et qui irritationem, jam systemati allatam, sustinere contribuunt. Laxantia, quibus in hoc morbo uti licet, sunt oleum ricini, sulphur, tamarindi, &c. Medii sales, quippe qui tum purgant cum sedent, si cathartica fortiora necessaria, apte adhibeantur.

Medicamina ad superficiem corporis, quae humores eliciunt, neque calorem, neque irritationem jam nimiam, auferunt, huic morbo maxime accommodantur. Huiusmodi remedia et adversus spasmum vasorum extremorum valent, et foras mittunt per poros cuticulares materiem acrem, quae, subter cuticulam posita, inflammationem generalem aequae ac topicae promovet. Hoc consilio, diluentia, atque sales medii, in multa aqua soluti, adhibeantur.

Fomentationes inferioribus extremis admotae, multum commodi, praesertim ubi humorum aucti cursus ad caput
signa

signa sunt manifesta, pollicentur. Licetne, in typo Erysiipelatis communi, vesicatoria unquam applicare?

Hucusque de Erysiipelatis curatione, uti in hac aliisque frigidioribus regionibus plerumque occurrit, disserui. Quum tamen, putrida febris et typhus aliquando hunc morbum comitantur, aut assequuntur, quumque in talibus exemplis, medendi methodus supra exscripta, non solum nil profutura, sed plerumque nocitura; ut considerarem igitur administrandi modum hos casus, quam brevissime potero, res ipsa admonet. Consilium hic instituendum est, debilitati occurrere, et a proclivitate fluidorum ad putredinem praecavere.

Remedia, quae ad debilitati occurrendum pertinent, inter tonica et stimulantia reperiunda sunt.

Tonica, aut ex regno animali, aut vegetabili plerumque obtinenda. Frigus, uti tonicum, quidem, vehiculo aëre vel aqua, tum veteribus tum hodiernis nec infeliciter, nonnunquam solitum adhiberi. Hujus tamen facilis administratio tutaque vix adhuc, in unoquoque exemplo, satis accurate fuit definita. Tonica ex fossilibus numerosissima sunt; multa autem commendatione dignata, neque tuta tamen, neque operatione admodum certa. Vegetabilia tonica frequentius et plerumque felicius adhibita fuerunt. Horum princeps est cortex Peruvianus, qui, in plerisque morbis ex debilitate pendentibus, diu remedium quasi specificum habebatur, praecipue in gangraenis. Ergo isti statui Erysiipelatis, quo non solum debilitas, et in fibris muscularibus toni defectus, plurimum valent, verum etiam in affectione externa, ubi ad gangraenam inclinatur, optime accommodatur.

Stimu-

DE ERYSIPELATE.

Stimulantium in hac Erysipelatis conditione, sicuti in morbis similibus, optimum est vinum, quod exhauriri liberius oportet, ut salutiferum efficiatur. Opium simul haud infeliciter administrari potest, praesertim, si delirium sit leve, et nulla vestigia diathesis inflammatoriae adsint.

Proclivitati in fluidis ad putredinem, aëre libero et puro in aegri cubiculum admissæ, excretionibus sudoris et urinae auxilio, praecipue diluentium, sustinendis, atque remediis antisepticis, occurrendum est. Generosi vini, una cum cortice, poculum saepe laete succedet. Cibi animalis, rebus ita se habentibus, usus apte evitandus. Si alvus adstricta, sive catharsis sub morbi initium neglecta fuerit, eliminare laxantibus acria ejus contenta plurimum proficiet.

Cum in hoc morbo semper adsit externa topicalis affectio, quae, in compluribus exemplis, symptoma est omnium aegris molestissimum, quare varia externe admovenda in medio chirurgi protulere. Nullius fere omnium haecenus innocentiam, nedum utilitatem, adhuc experientia confirmavit. Hinc medici plurimi pleraque eorum, quæ cassa, vel noxia, repudiavere. Narcotica, refrigerentia, et astringentia, ad gangraenam perducere aiunt, lotiones spirituosas inflammationem augescere, et res oleosas, vel aquosas, affectionem latius diffundere affirmant. Denique, vix morbus ullus, in dilectu et usu medicaminum topicorum, tantum difficultatis et confusionis, quam Erysipelas, attulit.

Pulveres medicati Hoff. multum laudantur, et in ejus sententiam complures recentiorum pedibus ivere; hac tamen differentia, quod hi, quale pulveris sit genus, modo exsiccandi materiam exsudantem facultatem teneat, nil
penſi

pensi habent. Dr Kirkland, qui de hoc morbo inter novissimos scripsit, multis verbis, pulverum aridorum usum reprehendit, affirmatque se ipsum vidisse, in plurimis exemplis, injuriam manifeste consecutam. Ab eodem auctore accepimus, se perpetuo, triginta annos et supra, refrigerantibus et emollientibus usum esse, et nunquam secus praxi evenisse, quid eo rationis eum poeniteret.

Anglici quidam artem medicam exercentes nuper dictitaverē, brassicae folia novissime detracta, eruptioni erythematicae, haud incassum, admota. De hac re tamen, in quo virtus poni potest, mihi equidem exploratu haud facile videtur.

Denique, haec affectio topicalis, caeteris ab eruptionibus symptomaticis, quibus, morbo primario sublato, multae applicationes neque admittendae, neque necessariae sunt, parum differt. Aridi pulveres, quum plerumque innocui, loco igitur admoveantur; et si quid aegro subvenirent, materiam acrem effusam exsiccando, verisimile sit, quia impediunt, ne corium consumeretur, aut vasa subjacentia irritarentur.

Gangraenae et sphacelo, si acciderent, felicissime ab internis remediis occurritur. Si suppuratio obtineat in parte affecta, maligna ulcera plerumque sequuntur, quae modo chirurgico prorsus sunt administranda.

Hoc opusculo jam ad finem perducto, summum animi sensum grati, ob plurima beneficia, ab illust. Professore, Medico solertissimo, spectatoque viro, *Cullen*, erga me facia,
hanc

hanc occasionem palam praedicandi laetissime amplector ; viro, medicae artis facile principe, qui nomen honestissimum jure suo apte ingenio sibi acquisivit, quique in praestantissimis scriptis, et in omnium memoria, quibus amicitiae commodis frui contigit, maxime observatus honoratusque diu vivet.

In hoc loco quoque, celeberrimum *Black*, cujus privatis beneficiis, aequae ac praeceptis accuratissimis publicis, maxime obligatum teneri confiteor, silentio praeterire valde pueret.

F I N I S.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
540 EAST 57TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637

1. The first of these is the fact that the
2. second of these is the fact that the
3. third of these is the fact that the
4. fourth of these is the fact that the
5. fifth of these is the fact that the
6. sixth of these is the fact that the
7. seventh of these is the fact that the
8. eighth of these is the fact that the
9. ninth of these is the fact that the
10. tenth of these is the fact that the